

“Anomālija” – valdzinošs izklaidējoša un nopietna romāna apvienojums – ir patiešām iespaidīgs, literārā trillerī ieslēpts, pētījums par gribas brīvību, likteni, realitāti un eksistences nozīmi.

New York Times, Best Thrillers of the Year

“Anomālija”, šis literārais fenomens, lidinās starp vairākiem literārajiem žanriem, netiekot nedz kāda viena žanra piesaistīts, nedz ierobežots.

New York Times

Humoristisks, ievelkošs, domas rosinošs – eksistenciālists vēl nekad iepriekš nav bijis tik aizraujošs.

Kirkus Reviews

Ervē Leteljē trilleris – elegants zinātniskās fantastikas un metafiziskās mistērijas mikslis – ir kā iztēles lidojums, ko prātā pārcilāsiet vēl ilgi pēc izkāpšanas no lidmašīnas.

Washington Post

Pārsteidzošs domu eksperiments... Leteljē mums piedāvā lietpratīgu un asredzīgu sadzīvīsku komēdiju. Tomēr zem šī virspusējā slāņa atklājas nopietni psiholoģiski jautājumi par personisko brīvību. Izcils un nenovērtējams romāns!

Times Literary Supplement

Aizsprādzējiet drošības jostas, jo Ervē Leteljē jūs vedīs neparastā ceļojumā! Jūs nespēsiet grāmatu nolikt malā, līdz nebūs izlasītas tās pēdējās rindiņas...

Leila Slimani, romāna “Klusa dziesma” autore

HERVÉ LE TELLIER

L'ANOMALIE

ERVĒ LETELJĒ

ANOMĀLIJA

No franču valodas tulkojusi
Inese Pētersone

821.133.1-31
Le 780

Hervé Le Tellier
L'ANOMALIE

Copyright © Éditions Gallimard, Paris 2020
All rights reserved.

Cover Images © Getty Images
Design © Jess Hart/MJ

Ervē Leteljē
ANOMĀLIJA

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA
Projekta vadītāja *Una Orinska*
Redaktors *Dens Dimiņš*
Korektore *Jana Boikova*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*
Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6, Rīgā, LV-1010.
Red. nr. T-714.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Inese Pētersone, 2022
© Izdevums, literārā apdare, mākslinieciskais noformējums latviešu valodā,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2022
ISBN 978-9934-31-026-3

Un, apgalvojot, ka tu sapņo,
es pats atrodos sapnī.

ŽUANGZI

Īsts pesimists zina,
ka ir jau par vēlu tādām kļūt.

“Anomālija”,
VIKTØRS MĪSELS

I

Kā melna debess

(2021. gada marts–jūnijs)

Ir kaut kas apbrīnojams, kas
vienmēr stāv augstāk par zināšanām,
gudrību un pat ģenialitāti,
tā ir neizpratne.

“Anomālija”,
VIKTØRS MISELS

BLEIKS

Nogalināt kādu neko nenožīmē. Vajag tikai pamatīgi novērot, izsekot, apdomāt un īstajā brīdī dabūt gatavu. Tā, lūk. Dabūt gatavu. Panākt, lai pasaule saraujas, saraujas tā, lai satilptu šautenes stobrā vai uz naža asmens. Tas arī viss. Neuzdot nekādus jautājumus, neļauties dusmām, izvēlēties veidu, darboties metodiski. Bleiks zina, kā to darīt, un jau tik sen, ka vairs neatceras, kad īsti uzzinājis. Pēc tam pārējais nāk pats no sevis.

Bleiks pārtiek no citu nāves. Tikai, lūdzu, nevajag moralizēt. Ja gribam apspriest ētisko pusi, viņš ir gatavs likt pretim statistiku. Jo – un Bleiks atvainojas –, kad veselības ministrs nogriež budžetu, vieniem atņemot skeneri, citiem ārstu un vēl citiem – intensīvās terapijas nodaļu, diez vai viņš aptver, ka šādi krietni saīsina dzīvi daudziem tūkstošiem nepazīstamu cilvēku. Atbildīgs, nevis vainīgs, pazīstams meldiņš. Bleiks ir pilnīgs pretstats. Turklāt viņam nemaz nav jātaisojas, viņam pie kājas.

Nogalināšana nav aicinājums, tā ir nosliece. Prāta stāvoklis, ja labpatīk. Bleikam ir vienpadsmit gadu, un viņu vēl nesauc par Bleiku. Viņš sēž blakus mātei automobili *Peugeot*, kas traucas pa vietējās nozīmes ceļu Bordo apkaimē. Viņi nemaz nebrauc tik ātri, ceļu šķērso suns, trieciens nav pārāk stiprs, māte kliez, bremzē par strauju, mašīnu sanes, motors noslāpst. Paliec mašīnā, mīlais, ak Dievs! Paliec mašīnā. Bleiks neklausā, viņš iet mātei līdzi. Tas ir pelēks kollijs, trieciens ielauzis krūškurvi,

asinis plūst ceļmalā, bet dzīvnieks nav miris, viņš smilst, izklausās pēc zīdaiņa raudām. Māte panikā nespēj nostāvēt mierā, aizsedz Bleika acis ar roku, kaut ko nesakarīgi murmina, grib izsaukt ātro palīdzību. Bet, mammu, tas ir krancis, tikai krancis. Kollijs elso uz saplaisājušā asfalta, viņa sadauzītais, izkropļotais ķermenis sagriežas dīvainā leņķī, suni krata drebuļi, kas kļūst arvien vājāki, viņš mirst Bleika acu priekšā, un Bleiks ziņkāri vēro, kā dzīvība atstāj dzīvnieku. Viss beidzies. Zēns notēlo nelielas skumjas, patiesībā to, kādas tās varētu būt, lai nesatrauktu māti, bet viņš neko nejūt. Māte kā sasalusi paliek stāvam pie mazā liķīša, Bleiks kļūst nepacietīgs, rausta māti aiz piedurknes. Mammu, nu taču, nav nekādas jēgas te palikt, viņš ir beigts, braucam, es nokavēšu futeni.

Nogalināšana nozīmē arī prasmes. Bleiks atklāj, ka viņam piemīt viss vajadzīgais, kad tēvocis Šarls paņem viņu līdzī medībās. Trīs šāvienu – trīs zaķi, sava veida talants. Viņš mērķē ātri un precīzi, prot pielāgoties vissliktākajām, visdraņķīgākajām šautenēm, visnemākulīgāk noregulētiem ieročiem. Meitenes aizvelk Bleiku uz atrakciju parku, nu, lūdzu, man gribas to žirafi, ziloni, *Game Boy*, jā, vēl vienu reizi! – un Bleiks izdala plīša rotaļlietas, spēļu konsoles, viņš kļūst par šautuvju biedu, pirms nolemj darboties neuzkrītoši. Bleikam tīri labi patīk arī tas, ko māca tēvocis Šarls: pārgriezt rīkli stirnām, sadalīt trušus. Tikai nepārprotiet: viņam nav nekāda prieka nogalināt, piebeigt ievainotu dzīvnieku. Bleiks nav perverss. Nē, viņam patīk tehniskais risinājums, nevainojama rutīna, kas panākta pēc ilgstošas trenēšanās.

Bleikam ir divdesmit gadu, un viņam ir ļoti francisks uzvārds, Lipovskis, Farsati vai Martēns, viņš iestājas kādas Alpu mazpilsētas viesnīcu vadības skolā. Ne tāpēc, ka viņam nebūtu citas izvēles, uzmanību, Bleiks varētu darīt jebko, viņam patīk elektronika, programmēšana, padodas arī svešvalodas, piemēram,

angļu valoda, pietika ar trīs mēnešu praksi Londonā pie Langa, lai runātu gandrīz vai bez akcenta. Bet labāk par visu Bleikam patīk gatavot, brīvos brīžos bez steigas izlolot kādu recepti un pat virtuves drudžainajā rosībā ilgas sekundes rāmi vērot uz pannas izkūstam sviestu, sasmalcināt baltos sīpolus, pagatavot suflē. Bleikam patīk smaržas un garšvielas, patīk uz šķīvja veidot krāsu un garšu buķeti. Viņš būtu varējis kļūt par skolas izcilāko audzēkni, bet tiešām, sasodīts, Lipovski (vai Farsati, vai Martēn), ja vien jūs izturētos mazliet laipnāk pret viesiem, tas nudien nekaitētu. Tā ir apkalpojošās sfēras profesija, apkalpojošās, vai dzirdat, Lipovski (vai Farsati, vai Martēn)!

Kādu vakaru kādā bārā kāds galīgi pielējies tips paziņo Bleikam, ka vēlas kādu nogalināt. Droši vien tam ir nopietns iemesls, kaut kas saistīts ar darbu vai sievieti, bet Bleikam tas vienalga.

– Vai tu to darītu par piķi?

– Ķerts esi, – atbild Bleiks. – Galīgi ķerts.

– Es tev samaksāšu, un dāsni.

Summa, ko viņš piedāvā, rakstāma ar trijām nullēm. Bleiks pasmejas.

– Nē. Tu joko?

Bleiks dzer lēnām, viņš nekur nesteidzas. Tips sabrucis pie bāra letes, Bleiks viņu sapurina.

– Paklau, es zinu kādu, kurš to izdarīs. Par divkāršu summu. Es pats nekad neesmu viņu saticis. Rīt es tev pateikšu, kā ar viņu sazināties, bet pēc tam tu vairs nekad to nepieņemsi, *ok?*

Tonakt Bleiks izgudro Bleiku. Aizgūst no Viljama Bleika, ko izlasījis pēc tam, kad bija noskatījies “Sarkano pūķi”, filmu ar Entoniju Hopkinsu, un arī tāpēc, ka viņam iepatikās šīs dzejas rindas: “Un es metos šajā bīstamajā pasaulē: / bezpalīdzīgs, kails un brēcošs / Kā mākonī paslēpies dēmons.”¹ Turklāt Bleiks, *black* un *lake*, melns un ezers, tas sader kopā.

¹ Citāts no Viljama Bleika dzejoļa *Infant Sorrow*. (Red. piez.)

Nākamajā dienā kāds Ziemeļamerikas serveris saņem e-pasta adresi: blake.mick.22, kas izveidota kādā Ženēvas interneta kafejnīcā, Bleiks par skaidru naudu nopērk no nepazīstama cilvēka lietotu datoru, iegādājas vecu *Nokia* un priekšapmaksas karti, fotoaparātu, teleobjektīvu. Attiecīgi nodrošinājies, pavāra māceklis paziņo cilvēkam no bāra šī “Bleika” koordinātes, “bez garantijas, ka adrese vēl joprojām ir derīga”, un gaida. Pēc trim dienām minētais vīrietis nosūta Bleikam juceklīgu ziņojumu, no kura var saprast, ka viņš neuzticas. Vīrietis uzdod jautājumus. Meklē vājo vietu. Reizēm, iekams atbild, nogaida visu dienu. Bleiks runā par mērķi, loģistiku, piegādes laiku, un šāda piesardzība vīrieti galu galā pārliecina. Viņi vienojas, Bleiks pieprasa pusi no summas avansā: tā jau rakstāma ar četrām nullēm. Kad cilvēks no bāra precizē, ka vēlētos, lai tas izskatās pēc “dabiskas nāves”, Bleiks summu dubulto un pieprasa mēnesi laika. Beidzot pārliecinājies, ka ir darīšana ar profesionāli, šis tips piekrīt visiem nosacījumiem.

Bleikam tā ir pirmā reize, un viņš ir radošs. Viņš ir pedantisks, piesardzīgs, izdomas bagāts līdz pēdējam sīkumam. Viņš ir redzējis tik daudz filmu. Nevienam pat prātā nenāk, cik daudz algots slepkava ir parādā Holivudas scenāristiem. Jau pašā karjeras sākumā maksu par pasūtījumu, informāciju par darījumu Bleiks saņems plastmasas maisiņā, kas tiks atstāts viņa norādītā vietā: autobusā, bistro, būvlaukumā, atkritumu tvertnē, parkā. Viņš izvairīsies no pārāk nomaļām zonām, kur viņš kristu acīs, vai pārāk publiskām vietām, kur pats nespētu nevienu atpazīt. Viņš ieradīsies stundām ilgi pirms norunātā laika, vēros apkārtni. Viņš valkās cimdu, kapuci, cepuri, brilles, nokrāsos matus, iemācīsies lietot parūkas, ievilkst vai piepūst vaigus, viņa rīcībā būs desmitiem numura zīmju no visām iespējamām valstīm. Ar laiku Bleiks apgūs citas iemaņas: nažu mešanu,

half-spin vai *full-spin*¹, atkarībā no attāluma, bumbas izgatavošanu, neatklājamas indes iegūšanu no medūzas, iemācīsies dažu sekunžu laikā salikt un izjaukt 9 mm kalibra *Browning, Glock 43*, Bleiks prasīs samaksu un iegādāsies ieročus, izmantojot neizsekojamu kriptovalūtu bitkoinus. Viņš izveidos vietni *deep web*, un dārknets kļūs par viņa izklaidi. Jo internetā atrodamas pamācības pilnīgi visam. Jāprot tikai meklēt.

Tātad viņa mērķis ir vīrietis ap piecdesmit. Bleiks saņem viņa fotogrāfiju, uzzina vārdu, bet nolemj saukt par Kenu. Jā, kā Bārbijas vīru. Laba izvēle: Kens, tāds vārds nepiešķir cilvēkam reālu eksistenci.

Kens dzīvo viens, un tas jau nav slikti, prāto Bleiks, ja viņš būtu precēts vīrs ar trim bērniem, nebūtu viegli rast izdevību. Vienīgi šādā vecumā dabiskas nāves iespējas nav pārāk lielas: satiksmes negadījums, gāzes noplūde, sirdslēkme, liktenīgs kritiens. Tas viss. Sabojāt bremzes, manipulēt ar ceļa virzienu, to Bleiks vēl neprot, tāpat kā nemāk sagādāt kālija hlorīdu, lai izraisītu sirds apstāšanos; un nosmacēšana ar gāzi, uz to viņš vēl nav īsti gatavs. Lai būtu kritiens. Desmit tūkstoši upuru gadā. It īpaši veci ļaudis, bet tas derēs. Un Kens nav nekāds atlēts, cīniņa nebūs.

Kens dzīvo *F3* sērijas apakšstāva dzīvokli kādā priekšpilsētas namā Anemasas tuvumā. Veselas trīs nedēļas Bleiks tikai novēro un kaļ plānus. No avansa viņš ir nopircis vecu *Renault* pikapu un aprīkojis to ar minimālām ērtībām: sēdekļi, matracis, rezerves akumulators apgaismojumam. Bleiks iekārtojas tukšā autostāvvietā, no kuras redzams viņu interesējošais zemesgabals. Skats uz dzīvokli no augšas. Kens katru rītu izbrauc no mājām ap pusdeviņiem, šķērso Šveices robežu, atgriežas no darba ap septiņiem vakarā. Nedēļas nogalēs viņu reizēm apciemo kāda

¹ Pusapgriezienā vai pilnā apgriezienā. (*Tulk. piez., ja nav norādīts citādi.*)

sieviete, franču valodas skolotāja no Bonvilas, kas atrodas desmit kilometrus tālāk. Otrdienā ir visvairāk rituālu, tā ir visparezamākā diena. Kens atgriežas mājās agrāk, uzreiz dodas prom uz sporta zāli, atgriežas pēc divām stundām, minūtes divdesmit pavada vannasistabā, tad vakariņo pie televizora, pasēž pie datora un iet gulēt. Lai būtu otrdienas vakars. Bleiks aizsūta klientam ziņu atbilstoši norunātajam kodam: “Pirmdien, pulksten divdesmitos?” Vienu dienu un divas stundas vēlāk. Pasūtītājs nodrošinās sev alibi uz otrdienu, pulksten divdesmit diviem.

Nedēļu pirms norunātās dienas Bleiks pasūta Kenam picu ar piegādi. Piegādātājs piezvana pie durvīm, Kens atver bez mazākās vilcināšanās, pārsteigts apspriežas ar darbinieku, kurš dodas prom ar visu kasti. Bleikam nekas vairāk nav jāzina.

Nākamajā otrdienā Bleiks stāv uz kāpņu laukumīņa ar picas kasti rokā, brīdi vēro tukšo ielu, uzvelk neslidošas bahilas, pārbauda cimdus, nedaudz nogaida, līdz Kens iznāks no dušas, un piezvana pie durvīm. Kens atver, peldmēteli, ieraugot picu piegādātāja rokās, nopūšas. Bet, pirms vēl Kens pagūst bilst kaut vārdu, tukšā kaste nokrīt zemē un Bleiks ietriec viņam krūtīs divus elektrošoka stekus. No strāvas trieciena Kens nokrīt uz ceļiem, Bleiks pieliecas un vismaz desmit sekundes turpina spiest, kamēr Kens vairs nekustas. Ražotājs solīja astoņus miljonus voltu, Bleiks izmēģināja tikai vienu steku uz sevis un gandrīz zaudēja samaņu. Viņš aizvelk Kenu līdz vannasistabai, vīrietis vaid un siekalojas, drošības pēc ietriec viņā vēl vienu elektrisko lādiņu un ar vienu pašu neiedomājami spēcīgu kustību – ko desmitiem reižu izmēģinājis ar kokosriekstiem – saņem Kena galvu, paceļ to, pieturot pie deniņiem, un no visa spēka triec pret izlietnes malu: galvaskauss pāršķeļas uz pusēm, no trieciena saplīst flīžu rombs. Tūlīt sāk plūst asinis, sarkanas un lipīgas kā nagu laka, ar patikamo siltas rūsas smaržu, mute palikusi vaļā, mulķīga, plati ieplestās acis ieurbušās griestos.

Bleiks paver peldmēteli: elektriskie lādiņi nav atstājuši nekādas pēdas. Viņš iegroza liķi, cik labi vien prazdams, saskaņā ar hipotētisko trajektoriju, ko būtu izraisījis traģiskais kritiens paslīdot.

Un, kad Bleiks pieceļas, apbrīnojot savu darbu, viņam uznāk nepārvarama vēlme pačurāt. Bleikam tas nemūžam nebūtu ienācis prātā. Jāteic, ka filmās slepkavas nečurā. Vajadzība ir tik spiedīga, ka viņam pat ienāk prātā atviegloties podā, par spīti tam, ka pēc tam pods būtu pamatīgi jāiztīra. Bet, ja kruķiem pietiks veselā saprāta vai arī tie vienkārši darīs savu darbu, metodiski ievērojot procedūru, viņi atradīs DNS. Neizbēgami. Vismaz Bleiks tā domā. Tāpēc, par spīti pūslim, kas gatavs uzsprāgt, saviebies mokās, viņš turpina rīkoties pēc plāna. Bleiks paņem ziepes, stipri piespiež tās pret Kena papēdi, iezīmē sliedi uz grīdas un met iedomātās slidēšanas virzienā: ziepes atlec un aizkrīt aiz poda. Perfekti. Izmeklētājs būs sajūsmā, ka atrisinājis mīklu, kad tās atradīs. Bleiks noregulē dušas temperatūru līdz maksimumam, atgriež krānu, novirza galviņas strūklu uz liķa seju un krūtīm, izvairoties no jebkura kontakta ar kūpošo ūdeni, un pamet vannasistabu.

Bleiks pieskrien pie loga, aizvelk aizkarus, vēl pēdējo reizi pārbauda istabu. Nekas neliecina, ka te pa grīdu vairākus metrus vilkts ķermenis. Telpā sāk ieplūst sārts ūdens. Dators ir ieslēgts, ekrānā mainās attēli: angļu mauriņi un puķu dobes. Kenam bijuši zaļie pirkstiņi. Bleiks pamet māju, novelk cimodus, nesteidzīgi noiet līdz skūterim, kas novietots apmēram divsimt metrus tālāk. Viņš sāk braukt, nobrauc kādu kilometru, apstājas, lai beidzot pačurātu. Velns, viņam kājās vēl joprojām ir melnās kokvilnas bahilas.

Pēc divām dienām kāds satraucies kolēģis piezvanīs uz policiju, un tā atklās Semjuela Tedlera nejaušo nāvi. Tajā pašā dienā Bleiks saņem atlikumu.

Tas viss notika aizvēsturiskos laikos. Kopš tā brīža Bleikam ir divas dzīves. Vienā viņš ir neredzams, ar divdesmit dažādiem vārdiem, tikpat daudz uzvārdiem un visu iespējamo tautību pasēm, kas tiem atbilst, bet īstiem biometriskiem datiem, jā, tas ir daudz vienkāršāk, nekā varētu iedomāties. Otrā viņš ir Džo un attālināti vada glītu veģetāro ēdienu piegādes uzņēmumu Parīzē ar filiālēm Bordo, Lionā un tagad arī Berlīnē un Ņujorkā. Viņa līdzstrādniece Flora, kas vienlaikus ir arī viņa sieva, un viņu abi bērni sūdzas, ka viņš pārāk bieži aizceļojot un reizēm uz pārāk ilgu laiku. Tas ir tiesa.

*

*2021. gada 21. marts,
Kvoga, Ņujorkas štats*

Šajā 21. martā Bleiks ir aizceļojis. Viņš skrien smidzinošā lietū pa mitrām smiltīm. Gari, blondi mati, bandana, melnas brilles, dzeltenzils treniņtērps, tik raibs skrējējs it kā kļūst neredzams. Bleiks iebrauca Ņujorkā pirms desmit dienām ar Austrālijas pasi. Viņa transatlantiskais lidojums noritēja briesmīgi, tiešām likās, ka pienākusi pēdējā stundiņa un debesis alkst atriebības par visiem viņa nodarījumiem. Vienā nebeidzamā gaisa bedrē blondā parūka gandrīz nokrita viņam no galvas. Un nu Kvogā Bleiks jau deviņas dienas skrien tos trīs kilometrus pa pludmali zem pelēkajām debesīm gar vismaz desmit miljonu vērtām mājām, ne mazāk. Šeit labiekārtoja kāpas, vienkāršības labad nosauca to par Kāpu ielu, sastādīja priedes un niedres, lai neviena villa nebūtu redzama no kaimiņiem, lai neviens īpašnieks nešaubītos, ka viņam vienīgajam pieder viss okeāns. Bleiks skrien sīkā solī, bez steigas, un piepeši, kā ikkatru dienu šajā pašā laikā, apstājas iepretim brīnumskaistai vienstāva mājai

ar sekvojas koka apšuvumu, milzīgiem erkera logiem un terasi ar kāpnēm uz pludmali. Viņš izliekas, ka ir aizsies, saliecas uz priekšu kā no iedomātām sāpēm sēnā un, tāpat kā katru dienu, atkal izslienas un pamāj sveicienu nedaudz apalīgam vīrietim ap piecdesmit, kurš tālumā, atbalstījies pret balustrādi, zem nojumes malko kafiju. Kopā ar viņu ir vēl viens – vīrietis, liela auguma, ar īsiem, tumšiem matiem. Viņš stāv atstatu, ar muguru pret dēļu sienu, izskatās noraizējies, acis pievērstas pludmalei. Zem žaketes noslēptā ieroča maksts izspīlē audumu kreisajā pusē. Labrocis. Šodien, jau otro reizi nedēļas laikā, Bleiks viņiem smaidīdams tuvojas, kāpjot augšup pa smilšaino taku starp irbuleņiem un zemo zāli.

Bleiks gausi izstaipās, nožāvājas, apvaldītām kustībām izņem no somas divi, noslauka seju, tad izņem blašķi un ieņem krietnu malku aukstas tējas. Viņš gaida, līdz vecākais vīrietis viņu uzrunās.

– Labdien, Den. Kā sveizas?

– Sveiks, Frenk, – joprojām elsdams, atņem Dens-Bleiks, izliekoties, ka kājā iemeties krampis.

– Draņķīgs laiks skriešanai, – turpina vīrietis, kurš kopš viņu pirmās tikšanās pirms nedēļas ļāvis ataugt ūsām un sirmaisjai bārdai.

– Draņķīga diena, patiešām, – apstājies piecu metru attālumā no abiem, atbild Bleiks.

– Iedomājos par jums šorīt, kad ieraudzīju *Oracle* akciju kursu.

– Nemaz nerunājiet. Vai zināt, ko es paredzu nākamajās dienās, Frenk?

– Nē?

Bleiks rūpīgi saloka divi, ieliek to mugursomā, tad tikpat rūpīgi iebīda tajā blašķi un zibenīgi izvelk pistoli. Viņš momentā izšauj uz jaunāko vīrieti, trīs reizes, trieciens atmet vīrieti

atpakaļ, un viņš sabrūk uz sola, tad trīs reizes uz apstulbušo Frenku, kurš nedaudz noraustās, nokrīt uz ceļiem, nošļūc gar margām. Abiem divas lodes krūtīs un viena – pierē. Seši šāvieni vienā sekundē, P226 ar klusinātāju, kaut arī okeāna viļņi tik un tā noslāpē visus trokšņus. Kārtējais pasūtījums, tīri nostrādāts. Samērā viegli nopelnīti simts tūkstoši dolāru.

Bleiks atliek *SIG Sauer* atpakaļ somā, uzlasa no smiltīm visas sešas patronu čaulītes, paraugās uz nopļauto miesassargu un nopūšas. Vēl viena firma, kas pieņem darbā stāvvieta sargus, divus mēnešus apmāca un iegrūž nemākuļus reālajā pasaulē. Ja nabaga puisis pieprastu savu darbu, viņš liktu bosiem pārbaudīt Bleiku pēc vārda Dens un no tālienes uzņemtās fotogrāfijas, tāpat arī korporāciju *Oracle*, ko Bleiks garāmejot pieminējis, un tie savukārt viņu nomierinātu, kad būtu uzgājuši Denu Mičelu, *Oracle* Ņūdžersijas filiāles direktora vietnieku loģistikas jautājumos. Blondais vīrietis ar garajiem matiem stipri līdzinās Bleikam, kurš pacietīgi izskatīja desmitiem personāla sarakstu, līdz starp tūkstošiem seju atrada pieņemamu dubultnieku.

Pēc tam Bleiks turpina skrējienu. Lietus sācis līt stiprāk, dzēšot viņa soļu pēdas. Nomas *Toyota* stāv divsimt metrus tālāk, tās numura zīmes ir tādas pašas kā identiskai mašīnai, kas pirms nedēļas redzēta Bruklinas ielās. Pēc piecām stundām viņš iekāps lidmašīnā uz Londonu, tad ar citu identitāti *Eurostar* vilcienā turpinās ceļu uz Parīzi. Un būtu skaisti, ja lidojums noritētu mierīgāk nekā Parīze–Ņujorka pirms desmit dienām.

Bleiks ir kļuvis par profesionāli, un strādājot viņam vairs nekad nerodas vajadzība pačurāt.

*Svētdiena, 2021. gada 27. jūnijs, pulksten 11.43,
Latīņu kvartāls, Parīze*

Pajautājiet Bleikam, tieši šajā bārā Sēnas ielas stūrī var baudīt visgardāko kafiju Senžermēnā. Laba kafija, tiešām laba, tas ir brīnums, kas radīts, apvienojot no izcilām pupiņām – šeit tās ir svaigi grauzdētas – smalki samaltu Nikaragvas kafiju ar filtrētu, mīkstinātu ūdeni un perkolatoru, kas šajā konkrētajā gadījumā ir *Cimbali* kafijas automāts, kurš ik dienu tiek rūpīgi iztīrīts.

Kopš Bleiks atvēra savu pirmo veģetāro restorānu *rue de Buci* blakus Odeonam, viņš ir paradīss uz kavēties šeit. Kad viss piegriežas, labāk to pārciest uz kafejnīcas terases Parīzē. Savā rajonā viņš tāpat ir Džo no Džonatana vai Džozefa, vai Džoša. Pat paša darbinieki sauc viņu par Džo, un viņa īstais vārds nepārādās nekur, izņemot, protams, komercreģistrā atrodamās holdinga kompānijas kapitālā. Bleiks vienmēr pielūdzis slepenības vai, teiksim, diskrētuma kultu, un katru mīļu dienu viss liecina, ka viņam bijusi taisnība.

Parīzē Bleiks nedaudz atslābst. Viņš iepērkas, izņem abus bērnus no skolas un, kopš visos četros restorānos darbā pieņemti pārvaldnieki, kopā ar Floru apmeklē teātri vai kino. Pavisam parasta dzīve, kurā tāpat var gūt savainojumus, bet tikai tāpēc, ka, vedot Matildi jāt ar poniju, aiz neuzmanības gadās pārsist uzaci pret staļļa nodalījuma durvīm.

Starp šīm abām identitātēm ir totāls bezdibenis. Džo un Flora maksā kredītu par skaistu dzīvokli blakus Luksemburgas dārzam. Bleiks pirms divpadsmit gadiem par skaidru naudu iegādājās divstābu dzīvokli glītā ēkā Lafajeta ielā netālu no Ziemeļu stacijas, ar ložu necauršaujamiem logiem un durvīm, kas ir tikpat droši kā seifa sienas. Šim dzīvoklim ir likumīgs īrnieks,

kura vārds katru gadu mainās, un tas ir pavisam viegli, jo tāds nemaz neeksistē. Piesardzības nekad nav par daudz.

Tātad Bleiks dzer savu kafiju bez cukura un bez raizēm. Viņš lasa grāmatu, ko ieteikusi Flora; Bleiks neizstāstīja sievietei, ka martā reisā no Parīzes uz Ņujorku atpazinis tās autoru. Pulkstenis ir divpadsmit dienā, Flora ir aizvedusi Kventinu un Matildi pie saviem vecākiem. Bleiks atsakās no pusdienām, jo šorīt norunājis tikšanos pulksten piecpadsmitos: darbiņš, kas piespēlēts iepriekšējā vakarā. Vienkārša, labi apmaksāta lieta, klients šķiet steidzīgs. Bleikam vēl tikai jāiegriežas Lafajeta ielā, lai pārģērbtos, kā viņš to vienmēr dara. Ar neizdibināmu sejas izteiksmi no trīsdesmit metru attāluma Bleiku novēro kāds vīrietis kapucē.